

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 65 0 Rs 685026 23 Rev
Sarajevo, 12.12.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Fatime Imamović, kao predsjednice vijeća, Snježane Malešević i Suada Kurtović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. Dž. iz S., ulica ..., koga zastupa punomoćnik Mirza Džananović, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog JP Elektroprivreda BiH, d.d. Sarajevo, podružnica Elektrodistribucija Sarajevo, ulica Zmaja od Bosne broj 49, koga zastupa punomoćnik Amel Ramić, zaposlenik tuženog, dipl. pravnik sa položenim pravosudnim ispitom, radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu, isplate razlike plaća, utvrđenja diskriminacije, mobinga i naknade nematerijalne štete, po tužbi v.s. 5.600,00 KM, a po protivtužbi radi poništenja ugovora o radu v.s. 0 KM, odlučujući o reviziji tuženog, protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 Rs 685026 20 Rsž od 05.06.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 12.12.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se djelimično usvaja i obje nižestepene presude preinačavaju u dijelu odluke o utvrđenju diskriminacije, mobinga i naknadi nematerijalne štete, tako da se odbija zahtjev tužitelja da se utvrdi da je tuženi vršio mobing nad njim, da je povrijedio njegovo pravo na jednako postupanje u odnosu na ostale radnike tuženog, da se naloži tuženom da preduzme zakonom propisane radnje sa ciljem da se prestane sa mobingom, diskriminacijom i nejednakim postupanjem prema tužitelju, da se ubuduće uzdržava od takvih radnji i da ubuduće ne premješta tužitelja na druga radna mjesta i ne degradira ga, ne zaobilazi prilikom davanja naloga radnicima kojima je tužitelj nadređen, osim ukoliko ne postoji pravni osnov za takvo postupanje, da mu tuženi na ime naknade nematerijalne štete zbog povrede prava ličnosti ugleda i časti isplati iznos od 5.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe 15.12.2017. godine pa do isplate, kao i u dijelu odluke o troškovima postupka tako da se obavezuje tuženi da tužitelju isplati na ime troškova postupka iznos od 2.105,95 KM, umjesto iznosa od 2.735,00 KM, sve u roku od 15 dana, koji počinje teći prvog dana nakon dostave prepisa presude tuženom.

U preostalom dijelu odluke o tužbenom i protivtužbenom zahtjevu revizija se odbacuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu, broj 65 0 Rs 685026 17 Rs od 01.04.2020. godine, stavom prvim i drugim izreke, poništene su kao nezakonite Odluka tuženog o otkazu ugovora o radu s ponudom novog Ugovora pod izmijenjenim uvjetima broj: 03-4-52-68883/17 od 23.11.2017. godine, kojom je tužitelju otkazan Ugovor o radu broj: 03-4-52-47102/17 od 17.08.2017. godine i Odluka tuženog o otkazu ugovora o radu s ponudom novog Ugovora pod izmijenjenim uvjetima broj: 03-4-52-47101/17 od 17.08.2017. godine, kojom je tužitelju otkazan Ugovor o radu broj: 03-4-52-27108/17 od 08.05.2017. godine.

Stavom trećim izreke naloženo je tuženom da tužitelju uspostavi radno – pravni status koji je postojao prije donesene Odluke o otkazu ugovora o radu sa ponudom novog Ugovora pod izmijenjenim uvjetima broj: 03-4-52-47101/17 od 17.08.2017. godine, te vrati tužitelja na poslove koje je obavljao prije te odluke, tj. na radno mjesto Rukovodilac službe 10304020402-01 u dijelu Služba obračunskih mjerenja, Sektor obračunskih mjerenja i očitavanja, Distribucija električne energije, Podružnica Elektrodistribucija Sarajevo, u roku od 15 dana, pod prijetnjom izvršenja.

Istom presudom (stav četvrti izreke) obavezan je tuženi da tužitelju za period od 01.09.2017. godine do 31.07.2019. godine, na ime razlike isplaćene plaće i plaće koja mu je pripadala po Ugovoru o radu broj: 03-4-52-27108/17 od 08.05.2017. godine, isplati ukupni iznos od 11.355,62 KM, sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne iznose tačno navedene u izreci prvostepene presude, kao i da na ime doprinosa na razliku plaća za period od 01.09.2017. godine do 31.07.2019. godine Federalnom zavodu za PIO/MIO za tužitelja uplati iznos od 4.205,36 KM, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom izvršenja, dok je odbačena tužba za isplatu iznosa od 1.261,73 KM na ime poreza na dohodak (stav peti izreke).

Utvrđeno je da tuženi vršio mobing nad tužiteljem, te da je povrijedio pravo na jednako postupanje prema tužitelju u odnosu na ostale radnike tuženog, te je naloženo tuženom da poduzme zakonom propisane radnje sa ciljem da se prestane sa mobingom, diskriminacijom i nejednakim postupanjem prema tužitelju, da se ubuduće uzdržava od takvih radnji, te da ubuduće tužitelja ne premješta i ne degradira na druga radna mjesta, ne zaobilazi tužitelja prilikom davanja naloga radnicima kojima je tužitelj nadređen, osim ukoliko ne postoji pravni osnov za takvo postupanje (stav šesti i sedmi izreke).

Stavom osmim izreke naloženo je tuženom da na ime naknade nematerijalne štete – zbog povrede prava ličnosti, ugleda i časti, tužitelju isplati iznos od 5.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana podnošenja tužbe 15.12.2017. godine pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Stavom devetim izreke odbačena je protivtužba sa protivtužbenim zahtjevom kojim se tražilo utvrđivanje da su ništavi Ugovori o radu zaključeni između tužitelja i tuženog i to: Ugovor o radu broj 34-3452-20300/10 od 18.10.2010. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Inženjer za nadzor u Službi za realizaciju investicija, Distribucija električne energije; Ugovor o radu broj 34-3452-3171/11 od 16.02.2011. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Rukovodilac Službe u Službi za održavanje mreža i postrojenja (SA), Distribucija električne energije; Ugovor o radu broj 34-3452-84811/11 od 30.12.2011. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta u Službi za održavanje mreža i postrojenja (SA), Distribucija električne energije; Ugovor o radu broj 34-3452-3990/12 od 26.01.2012. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Rukovodilac Službe u Službi obračunskih mjerenja, Distribucija električne energije; Ugovor o radu broj 34-3452-78812/12 od 25.12.2012. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Rukovodilac Službe u Službi obračunskih mjerenja, Distribucija električne energije; Ugovor o radu broj 34-3452-88755/13 od 30.12.2013. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Rukovodilac

Službe u Službi obračunskih mjerenja, Sektor obračunskih mjerenja i očitavanja, Distribucija električne energije; Ugovor o radu broj 03-4-107975/14 od 31.12.2014. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Rukovodilac Službe u Službi obračunskih mjerenja, Sektor obračunskih mjerenja i očitavanja, Djelatnost distribucije električne energije i Ugovor o radu broj 03-4-52-90412/15 od 31.12.2015. godine, zaključen za obavljanje poslova radnog mjesta Rukovodilac Službe u Službi obračunskih mjerenja, Sektor obračunskih mjerenja i očitavanja, Djelatnost distribucije električne energije.

Stavom desetim izreke obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.735,00 KM u roku od 15 dana, pod prijetnjom izvršenja.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 Rs 685026 20 Rsž od 05.06.2023. godine žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, a odbačena dopuna žalbe tuženog od 24.09.2020. godine kao neblagovremena. Istom presudom odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremenom podnesenom revizijom tuženi pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud reviziju usvoji, nižestepene presude preinači i odbije tužbeni zahtjev tužitelja, a usvoji protivtužbeni zahtjev tuženog ili da ukine drugostepenu presudu i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj je u odgovoru na reviziju predložio da se revizija odbaci kao nedozvoljena ili odbije kao neosnovana, uz zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 540,00 KM sa PDV.

Ispitujući pobijanu presudu u okvirima razloga revizije, te u skladu sa članom 241. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH” br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizija je dozvoljena i osnovana u dijelu odluke o utvrđenju diskriminacije i mobinga jer je odredbom iz člana 13. stav 2. Zakon o zabrani diskriminacije¹ -u daljem tekstu ZZD, propisano da je u svim antidiskriminacijskim postupcima revizija uvijek dozvoljena.

Tužitelj je u ovoj parnici, saglasno odredbi člana 12. stav 1. pod a), b) i c). ZZD, postavio zahtjev koji se sastoji od tužbe za utvrđenje diskriminacije i mobinga (deklaratorni antidiskriminacijski zahtjev), tužbe za zabranu (prohibitivni zahtjev) i za otklanjanje diskriminacije i mobinga (restitutivni zahtjev), te tužbe za naknadu štete (kondemnatorni, reparacijski zahtjev).

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepenih sudova proizilazi da je tuženi Odlukom o otkazu ugovora o radu s ponudom novog ugovora o radu pod izmijenjenim uvjetima od 27.1.2017. godine otkazao raniji ugovor o radu tužitelju prema kojem je on obavljao poslove Rukovodioca službe obračunskih mjerenja, a ponudio mu zaključenje ugovora o radu za radno mjesto elektromonter, s umanjnjem plaće. Nakon što se tužitelj za zaštitu svojih prava obratio

¹ “Službeni glasnik BiH”, broj: 59/09 i 66/16

inspekciji tuženi je navedenu odluku stavio van snage po nalogu Federalne uprave za inspeksijske poslove. Dalje, donesenom Odlukom o otkazu ugovora o radu od 17.8.2017. godine tuženi je ponudio tužitelju zaključenje ugovora o radu na određeno vrijeme u trajanju od 4 mjeseca sa umanjenjem plaće od 5%, a Odlukom o otkazu ugovora o radu sa ponudom novog Ugovora pod izmijenjenim uvjetima broj: 03-4-52-68883/17 od 23.11.2017. godine, tužitelju je otkazan ugovor o radu za radno mjesto rukovodioca službe, a ponuđen ugovor o radu za radno mjesto vodeći elektromonter za koje je potrebna VKV stručna sprema, sa nižom plaćom. Navedene odluke tuženi je donio jer tužitelj, po nalaženju tuženog, nije ispunjavao uslove za obavljanje poslova rukovodioca službe propisane Sistematizacijom radnih mjesta. Tužitelj je prihvatio navedene ponude za zaključenje novih ugovora o radu i podnošenjem tužbe u ovom predmetu tražio poništenje navedenih odluka kao nezakonitih. Iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke proizilazi da je kod tuženog zaposlen određeni broj radnika koji ne ispunjavaju uslove za radno mjesto na kojima su zaposleni i imaju zaključene ugovore o radu shodno članu 153. Pravilnika o radu (na određeno vrijeme i sa umanjenjem plaće od 5%), što je ponuđeno i tužitelju, a da određeni broj radnika imaju zaključene ugovore o radu bez te klauzule. Tužitelj navodi da je izvršena diskriminacija u odnosu na njega donošenjem navedenih odluka, što nije učinjeno u odnosu na druge radnike koji nisu ispunjavali uslove radnog mjesta, kao i da je bio izložen mobingu jer ga je direktor tuženog zaobilazio u poslovnoj komunikaciji i direktno se obraćao radnicima kojima je tužitelj bio nadređeni, što proizilazi iz e-mail korespondencije od 16.1.2017., 25.1.2017. 26.1.2017. i 27.1.2017. godine. Pored navedenog, tužitelj je kao član Stručnog tima za praćenje realizacije ugovora broj 126-ED-17 o nabavci robe prihvatio da se određena roba po navedenom ugovoru primi iako je bila bez odgovarajućeg certifikata, sve zbog bojazni za svoj radnopravni status. Iz nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijataru proizilazi da je kod tužitelja usljed navedene situacije na poslu došlo do poremećaja duševnog mira, frustracije, nezadovoljstva, te je doživio duševnu bol jakog stepena izraženosti u periodu od 10 dana, srednjeg stepena izraženosti 25 dana i lakog stepena izraženosti u periodu od 60 dana.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su usvojili tužbeni zahtjev i utvrdili da je tuženi izvršio mobing nad tužiteljem, da je povrijedio njegovo pravo na jednako postupanje, pa je slijedom toga tuženom zabranjeno poduzimanje radnji kojima se krši tužiteljevo pravo na jednako postupanje, uz obavezu tuženog da tužitelju naknadi nematerijalnu štetu po ovom osnovu u iznosu od 5.000,00 KM, cijeneći da je tužitelj dokazao vjerovatnim postojanje mobinga iz člana 9. stav 5. Zakona o radu, jer je dokazao da se njegov pretpostavljeni u poslovnoj komunikaciji direktno obraćao osobama podređenim tužitelju, odnosno preskakao tužitelja kao rukovodioca, sa ciljem ugrožavanja njegovog ugleda, časti, dostojanstva i profesionalnog statusa. Sudovi nalaze da postoji i diskriminacija jer su mjere usklađivanja ugovora o radu sa stručnom spremom koju posjeduju zaposlenici provedene selektivno, samo u odnosu na neke zaposlenike, a ne prema svim zaposlenicima.

Po ocjeni ovog suda nižestepene presude su zasnovane na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Članom 9. stav 5. Zakona o radu F BiH² propisano je da mobing predstavlja specifičnu formu nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji

² "Službene novine Federacije BiH", broj: 26/16 i 89/18

kojima jedno ili više lica psihički zlostavlja i ponižava drugo lice, a čija je svrha ili posljedica ugrožavanje njegovog ugleda, časti, dostojanstva, integriteta, degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa, a prema odredbi člana 4. stav 3. ZZD mobing je definisan kao nefizičko uznemiravanje na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog.

Iz naprijed navedenih zakonskih odredbi proizilazi da mobing na poslu podrazumijeva svako psihičko ili pak verbalno zlostavljanje na radnom mjestu sa namjerom da se obezvrijedi rad pojedinca ili grupe (kolektiva). Metode ovakvog postupka su najrazličitije, a najuobičajnije su širenje zlonamjernih glasina, ogovaranja ili prenošenje podataka koji nisu istiniti, isključenje ili socijalna izolacija osobe, zastrašivanje, podcjenjivanje ili namjerno omalovažavanje onoga što osoba radi, fizičko zlostavljanje ili prijetnja zlostavljanjem, vikanje ili upotreba prostih riječi, stalno i uporno kritiziranje, podcjenjivanje stavova i mišljenja, nezasluženo kažnjavanje, sprečavanje napredovanja, stručnog usavršavanja, odlaska na odmor, uzimanje osobnih stvari ili radne opreme.

Činjenica da je direktor tuženog u periodu od 16.1.2017. do 27.1.2017. godine, uputio nekoliko e-mailova radnicima kojima je tužitelj bio nadređeni, a ne tužitelju direktno, po ocjeni ovog suda, ne dokazuju da se radi o mobingu ili diskriminaciji. Naime, prema citiranim odredbama ZR i ZZD, mobing predstavlja patološku komunikaciju na radnom mjestu, koju sistematski upućuje jedna ili više osoba ka osobi koja je tokom mobinga izložena psihičkom zlostavljanju i stavljena je u bespomoćnu i bezizlaznu situaciju, gdje je zadržana sredstvima konstantnih aktivnosti mobinga. Mobing podrazumijeva da se proces diskriminacije vrši u dužem vremenskom periodu. Kako iz navedenih činjeničnih utvrđenja proizilazi da se ne radi o dugom vremenskom periodu u kojem se komunikacija između tužitelja i njegovog nadređenog ostvarivala putem e-mailova upućenih radnicima podređenim tužitelju (period od 10 dana), a niti da su pobude za navedenu komunikaciju bile zlonamjerne s ciljem izolovanja i podcjenjivanja tužitelja, to je pogrešan zaključak nižestepenih sudova da je u ovom dijelu za utvrđenje mobinga tužbeni zahtjev osnovan.

Tokom postupka tužitelj nije dokazao ni svoju tvrdnju da je do ponude za zaključenje novih ugovora o radu i otkaza ranijih ugovora došlo samo da bi on bio šikaniran. Okolnost da nekim drugim zaposlenicima, koji su radili na drugim radnim mjestima, nisu mijenjani zaključeni ugovori o radu ne dokazuje činjenicu da je tužitelj diskriminisan. Radnje koje je tuženi preduzimao prema tužitelju, predstavljaju radnje koje je tuženi poduzimao u okviru svojih ovlaštenja koja proizilaze iz zakona i Pravilnika o radu i sistematizaciji, pa one same po sebi nemaju ponižavajući efekat, jer nisu poduzete s ciljem ugrožavanja tužiteljevog ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta. Naime, utvrđenje diskriminacije i mobinga je posebno pitanje, na koje nema uticaja da li se radi o odlukama koje nisu utemeljene na zakonu, jer se nezakonitost istih utvrđuje raspravljanjem po drugom osnovu i ne mora sadržavati elemente diskriminacije i mobinga.

Po ocjeni ovog suda tužitelj provedenim dokazima u ovom postupku nije dokazao, a niti je to naveo u tužbi, da je do njegovog stavljanja u nejednak položaj došlo zbog jednog od zabranjenih osnova (član 2. stav 1. ZZD i član 19. ZR), a zaštićeni osnovi predstavljaju ključni

element diskriminacije i različito tretiranje osoba postaje diskriminacija samo ukoliko se zasniva na jednom od zaštićenih osnova (po osnovu rase, jezika, vjere, etničke pripadnosti i dr.).

Kako iz navedenog proizilazi da tužitelj provedenim dokazima nije učinio vjerovatnim da je postupanje tuženog bilo motivisano namjerom da tužitelja degradira, izoluje, ponizi iz nekih nedozvoljenih razloga, to se tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije i mobinga, zabrane tuženom da poduzima radnje kojima se krši pravo tužitelja na jednako postupanje i naknada nematerijalne štete po ovom osnovu, pokazuje kao neosnovan, pa je ovaj sud, primjenom odredbe člana 250. stav 1. ZPP, reviziju tuženog djelimično usvojio i odlučio kao u stavu prvom izreke ove presude.

Revizija tuženog nije dozvoljena u dijelu kojim se pobija pravomoćna presuda po zahtjevu za poništenje kao nezakonitih Odluka tuženog o otkazu ugovora o radu s ponudom novog Ugovora pod izmijenjenim uvjetima od 23.11.2017. godine i od 17.08.2017. godine, za uspostavu radno pravnog statusa, vraćanje tužitelja na poslove koje je obavljao prije donošenja navedenih odluka, isplatu razlike plaće za period od 01.09.2017. godine do 31.07.2019. godine u iznosu od 11.355,62 KM, uplatu doprinosa za PIO u iznosu od 4.205,36 KM, kao i u dijelu odluke o protivtužbenom zahtjevu za utvrđivanje ništavosti ugovora o radu zaključenih između tužitelja i tuženog u periodu od 18.10.2010. do 31.12.2015. godine.

Ovaj dio tužbenog zahtjeva tužitelja za poništenje i isplatu se zasniva na različitom činjeničnom i pravnom osnovu u odnosu na zahtjeve po osnovu diskriminacije, pa se dozvoljenost revizije i vrijednost spora cijeni odvojeno (čl.318. stav 2. ZPP). Naime, tužbeni zahtjev za poništenje odluka tuženog, uspostavu radno pravnog statusa i vraćanje tužitelja na ranije poslove, je nenovčani i za njega je mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u svojoj tužbi označio – član 53. stav 2. tačka 4., član 316. stav 1. u vezi sa članom 321. stav 2. ZPP, a to je iznos od 5.600,00 KM. Kada se navedeno sabere sa novčanim zahtjevom za isplatu razlike plaća i doprinosa od 15.560,98 KM, proizilazi da ukupna vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude po ovom tužbenom zahtjevu ne prelazi iznos od 30.000,00 KM, za dozvoljenost revizije iz člana 237. stav 2. ZPP. Ni u pogledu odluke o protivtužbenom zahtjevu, koji je nenovčani, nije ispunjen imovinski cenzus za dozvoljenost revizije jer je protivtužba samostalna tužba i dopuštenosti revizije u odnosu na odluku o protivtužbenom zahtjevu ocjenjuje samostalno. Kako tuženi u protivtužbi nije posebno odredio vrijednost spora proizilazi da je vrijednost 0 KM.

Prema odredbi člana 237. stav 4. ZPP u slučajevima u kojima stranke ne mogu podnijeti reviziju prema stavu 2. tog člana, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalno-pravnog ili procesno-pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni, a naročito u slučaju: 1) ako o tom pitanju revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvatanje odlučujući u pojedinim predmetima na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju u kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova; 2) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvatanju koje nije podudarno sa tim shvatanjem; 3) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje i presuda se drugostepenog suda zasniva na tom shvatanju, ali bi naročito uvažavajući razloge iznesene

tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda BiH, Evropskog suda za ljudska prava trebalo preispitati sudsku praksu.

Odredbom člana 237. stav 5. ZPP propisano je da u reviziji iz stava 3. ovog člana stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Revizijski sud u povodu revizije iz člana 237. stav 3. ovog zakona ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose, kako reguliše odredba člana 241. stav 2. ZPP.

Da bi revizijski sud u skladu sa naprijed citiranim zakonskim odredbama uopće mogao pristupiti ocjeni je li riječ o pravnom pitanju važnom za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, potrebno je dakle, da su ispunjene sljedeće zakonske pretpostavke: podnositelj revizije u reviziji mora određeno navesti pravno pitanje zbog kojeg je revizija podnesena, mora se raditi o pravnom pitanju o čijem rješenju ovisi odluka o sporu, te podnositelj revizije mora određeno navesti razloge zbog kojih smatra da je postavljeno pravno pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni.

U konkretnom slučaju tuženi u reviziji nije određeno označio sporno pravno pitanje, niti je naveo razloge zbog kojih bi postavljeno pravno pitanje bilo važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, pa time po ocjeni ovog suda nisu ispunjeni uslovi iz člana 237. stav 3. i 4. ZPP za izuzetno odlučivanje po podnesenoj reviziji.

Zbog navedenog, primjenom odredbe člana 247. stav 4. ZPP, odlučeno je kao u stavu drugom izreke ove presude.

Prema odredbi iz člana 397. stav 2. ZPP-a, kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučit će o troškovima cijelog postupka. Preinačenjem nižestepeni presuda tužitelj je samo djelimično uspio u sporu sa 77%, pa su iz tih razloga preinačene nižestepene presude u ovom dijelu tako što je tuženi obavezan naknaditi tužitelju troškove postupka postupka u iznosu od 2.105,95 KM, umjesto iznosa od 2.735,00 KM, prema odredbi iz člana 386. stav 2. ZPP.

Visina parničnih troškova utvrđena je primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata.

Rok za izvršenje činidbe i početak toka roka određeni su primjenom odredaba iz člana 179. stav 1. u vezi sa članom 421. ZPP-a.

Neosnovan je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju jer ova procesna radnja nije bila potrebna za vođenje parnice (član 397. stav 1., u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP), pa je odlučeno kao u stavu trećem izreke ove presude.

Predsjednica vijeća
Fatima Imamović, s.r.